

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

PRAKTISK VECKOTIDNING
FÖR
KVINNAN OCH HEMMET

Stockholm, Iduns Tryckeri Aktiebolag.

N:r 12 (327)

Fredagen den 23 mars 1894.

7:de årg.

Prenumerationspris pr år: Idun ensam ..... kr. 5:— Iduns Modetidning jämte ko- lorerade planscher..... 4: 50 Iduns Modet. utan kol. pl. ... 3:—		Byrå: Klara v. Kyrkogata 7, 2 tr. Allm. telef. 6147. Prenumeration sker å alla post- anstalter i riket.	Redaktör och utgivare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas säkrast kl. 2—3. Redaktionssekr.: J. Nordling.	Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Lösnummerspris 15 öre (lösn:r endast för kompletteringar)	Annonspris: 35 öre pr nonpareillerad. För »Platssökande» o. »Lediga platser» 25 öre för hvarje påbörjad tiotal stafv. Utländska annons. 70 öre pr nonp.-rad.
--	--	--	---	--	---

Påskhelsning.

Påskan nalkas, våren vaknar, hjärtats och naturens vår,
 Underbara makter lösa själens vinge, som var bunden,
 Skapelsen en sällsam brytning i sitt inre genomgår,
 Och det arbetströtta sinnet söker kraft vid altarrunden.

Om uppståndelse predikar blåa sippan i sin snö,
 Om uppståndelse de isar, hvilka flyta ut mot hafven,
 Men uppståndelsens mysterium och det lif, som ej kan dö,
 Täljer tydligt för de trogne Mästarn, som stod upp ur grafven.

O, så sväfva öfver landen, sväfva öfver frigjord våg,
 Hjärtats och naturens gryning, påskens djupa andehelsning!
 Gif de sjuka lugn och lisa, stärk hvar mattad mänskohåg,
 Och förkunna öfver jorden: Segerherren bragt oss frälsning!

Ila ock, du fläkt från himlen, ljuft hugsvalande och mild,
 Till den lidande furstinnan vid den fjärran Tiberns stränder,
 Säg, att svenska folket gömmer trofast hennes väna bild
 Och ett hopp att snart ånyo helsosfull hon återvänder!

Under långa sjukdomsdagar vecklas ut passionens ros,
 Hjärtat säger tyst och ödmjukt: gode Fader, ske din vilja!
 Säkert hör Han våra böner, och när kvalet flytt sin kos,
 Dubbelt skön skall stråla påskens, återvunna styrkans, lilja.

Nemi's sjö var krater fordom, nu den ler i blommors hägn:
 Så, där fordom plågan brunnit, kommer frid, som stilla värmer.
 Palatinens rosor spira efter hett Scirocco-regn,
 Michelangelo sin kyrka bygger på de brustna thermer.

Askonsdagens *miserere* böjer hjärtat djupt till jord,
 Alla kandelabrar släckas i det skymmande Sistina,
 Men uppståndelse och helsa bringas snart af Herrens ord,
 Seger och föryngring ljudar messans ton af Palestrina.

Sköna påsk, från Sverige helsa, liljor kring furstinnan strö!
 Svenska folkets goda känsla, enkelt uttryckt, ärligt menar,
 Den är djup som svenska Vettern, djup som hennes Bodensjö,
 Mäktig som den dolda åder, hvarmed sägnen dem förenar.

C. D. af Wirsén.

Nu ringa klockorna påsken in
I alla bygder och länder,
Och jubel fyller de frommas sinn,
Att våren återvänder.

Nu sprängas fångslade knappens band,
Och ljuset flammar och bäfvar:
Oändlig kärleks helge and'
Utöfver vattnen sväfvar.

Adolf Böttger.

I konfirmationsdagar.

Några ord om våra »läsbarn»
af Fanny Chrysanter.

»Åter barnen komma till mig och förmen dem icke, ty sådana höra Guds rike till.»

Denna kärleksfulla och djupt allvarliga mening ställer den store barnavännen ännu i dag till alla föräldrar, uppfostrare och lärare. Att dessa hans ord närmast gällde de späda barnen, hvilka ännu buros i modersfammen, framgår af berättelsen, och det är också ännu moderns heliga företrädesrättighet att i dopet frambara sitt barn att af honom välsignas, såsom dessa mödrar på Jesu tid gjorde det.

Ett skönare exempel på en bedjande moder än Hanna, Elkanas hustru och Samuels moder, finna vi knappast, och för alla tiders mödrar kan denna lofsjungande kvinna från gamla testamentets dagar framstå såsom ett föredöme. Att hon blef bönhörd, säger oss ock skriften.

Skulle det emellertid så smärtsamt vara, att barnet i hemmet och under sin uppväxt ej fått del af den kunskap, »som gör den fromme vis och den vise from», återstår dock för detsamma konfirmationstiden och konfirmationen — en dyrbar gåfva, hvilken vår lutherska kyrka såsom en huld och omtänksam moder skänkt och anbefallt alla sina barn, just under den viktiga tidpunkt i lifvet, då de stå på öfvergången till ynglinga- och jungfru-år och bäst behöfva en fast ankargrund att trygga sig vid.

Konfirmationstiden är i egentligaste mening en undervisningens, beredelsens och själfpröfningens tid, under hvilken den unge icke allenast får full och klar kännedom om de rättigheter, han såsom kristen äger, utan äfven de skyldigheter, han såsom sådan ikläder sig, och de kraf församlingslifvet ålägger honom. Han skall under denna tid göras medveten om, att han i och med konfirmationsakten inträder i ett nytt skede af lifvet, där det gäller att handla och verka såsom en själfständig personlighet, hvilken äfven själf får bära ansvaret för sina handlingar.

Det är således en oändligt viktig och ansvarsfull period af de ungas lif, denna deras konfirmationstid. Må därför vi äldre, föräldrar, syskon och anförvandter, icke ställa oss likgiltiga gentemot eller kallsinnigt utanför densamma, såsom vore detta en sak som endast komme barnet och dess religionslärare vid eller blott ett medel, hvarigenom vår ungdom fortast möjligt kan »komma ut» och erhålla en plats i lifvet.

O, nej! Vi skola fastmer visa dem, att vi varmt och innerligt taga del i denna viktiga tid, följa dem med kärleksrika råd och böner samt i allt låta dem erfara, att vi känna aktning för dem såväl såsom medmänniskor som trosförvandter.

Äfven för föräldrarna själfva blir konfirmationstiden mången gång en hälsosam lärandets och själfpröfningens tid. Ett faders- och modershjerta kan väl aldrig, huru kallt och hårdt det än annars må vara, förblifva oberördt af det, som närmast och innerligast berör barnet.

Ofta sitter måhända en fader eller moder till ett »läsbarn» likgiltigt och kall i kyrkan, ditkommen mer af gammal vana och from plägsed än af kärlek till Guds hus och tjänst. Då höres från predikstolen uppmaningen om att bedja »för de barn, som beredas att första gången begå den heliga nattvarden» — således ock för det egna barnet! Och hufvudet böjes därvid ovillkorligen ned i knäppta händer, hvilka annars så sällan sluta sig till bön, och under det örat lyssnar till de allvarliga böneorden, blir hjärtat förunderligt varmt och vekt. Minnen från den egna, för längesedan förgätta konfirmationstiden, då ännu barnatron ren och ogrumlad bodde i hjärtat, börja röra sig i det inre, och från själens djup löjes en suck, att barnet dock måtte »intill ändan blifva bestående» . . . så, som man själf tyvärr icke kunnat det.

Så kommer då själfva den betydelsefulla slutpunkten af denna beredelse, konfirmationsdagen. Med kärleksfull längtan och på samma gång med helig häfvan motses väl i de flesta fall denna dag af den unga jungfrun eller ynglingen. Må icke deras varma känslor blifva neddragna i stoftet, deras mottagliga sinnen besudlade, deras tankar förströdda af flärdfullt, fäfängligt prål, med tal och jaktande efter moderna toaletter och dyrbara prydnader, med allt, som för denna betydelsefulla dag kan anses oviktigt och främmande! Det är därför vi vilja lägga alla mödrar på hjärtat, att de draga försorg om, att konfirmationsdräkten blir enkel, ehuru värdig. Hvarje förständig och tänkande moder ser nog till, att icke den nya, svarta klädningen blir så elegant eller utstyrd, de dyrbarare eller enklare smycken, som erhållas i gåfva, ej så många eller i ögonen fallande, att de unga tankarne mera syssla med dessa ting än med de allvarliga förrättningarna.

Friska, lefvande blommor göra ett helt annat intryck på sinnet. De rena och höja detsamma samt utgöra ett verkligt sant uttryck för dagens högtidsstämning. Det ligger en riktig och vacker tanke i det bruket att vid konfirmationsdagen kläda kyrkan. Den rika blomsterskruden vid altaret måste för de unga vara tilltalande och göra på dem ett hugnande intryck — blommor kunna ej annat. De äro ju barn från det stora Gudstempelt därute, naturen, och de likasom hviska till människobarnen härinne om faderns kärlek och godhet. »Se'n på oss,» säga de, »kläder nu Gud så gräset och liljorna på marken, huru mycket mer skall han icke bära omsorg om eder.»

Därför är också flickans såväl som ynglingens bästa prydnad på denna dag en liten bukett af lefvande blommor. Och därför prydes ock vanligen hemmet af kärleksfulla händer med friska sådana.

Ett vackert bruk är äfven, att konfirmanden af anhöriga och vänner erhåller såsom ett minne af dagen en bok, afsedd och passande för detta tillfälle, samt att den gifvande däri inskrifvit ett lämpligt bibelord, ett tänkespråk eller en vers. Eller ock en af dessa fotografier eller kort med passande emblem och inskriptioner, som nu finnas i hvarje bokhandel. Denna i sig själf enkla gåfva kan dock för lifvet blifva af oändligt mycket högre värde än det dyrbaraste smycke af guld och ädla

stenar. Såsom passande bibelställen må exempelvis anföras:

Esaias 43: 1: Frukta icke etc., Es. 54: 10, Jer. 31: 3, Predikareb. 11: 9 och 12: 1, Math. 6: 32, 33, Math. 7: 7, 8, Math. 9: 9 och 21, Luc. 1: 46, 47, Luc. 11: 28, Joh. 4: 10, Joh. 15 kap., 1 Kor. 7: 24 och 13: 2, 3, Gal. 5: 16, 1 Tess. 5: 23, 1 Tim. 1: 15 och 4: 16, 2 Tim. 1: 14, 2: 1, 3, 7, 19, 22, 41 och 3: 14, 15, 1 Joh. 4: 10 med flere ställen.

Om det ock icke helt ligger i föräldrarnes makt att göra konfirmationsdagen till ett minne för lifvet, kunna de dock på många sätt medverka därtill. Låt den unge denna dag uppvakna under faders och moders uttalade välönskningar. Låt stillhet, frid och harmoni råda inom hemmet, såsom det en verkligt stor högtidsdag höfves. Låt modersfammen vara den fristad, där barnet får hvila och där dess läppar hviska sin bönesuck, innan det går att afgifva sina löften inför Gud och människor, samt fadershanden dessförinnan välsignande hvila på dess hufvud. Och må fader, moder och syskon sedan följa till det högtidsprydda templet.

Huru många goda, kärleksfulla föräldrar är det ock icke, som på detta och liknande sätt af hela sin själ och hela sitt hjärta taga del i denna deras barns högtidsdag, som på allt sätt söka gifva den den rätta högtidsstämningen och ej högre eftersträfvat än att därunder hålla fjärran alla skorrande intryck från det, som kan göra sinnet förströdt.

Dock, tyvärr! Sådana möta redan vid det första utträdet ur kyrkan. Eller kan man väl kalla det annat än i högsta grad störande, att en nyfiken, främmande människohop samlat sig utanför kyrkoportarne för att på ett närgånget, ogrannlagt sätt betrakta och granska de utträdande unga konfirmanderna? Jag vill icke härmed säga, att det icke i denna hop skulle kunna finnas sådana, som med varmt deltagande följa de unga och kanske äfven för dem uppsända fromma välönskningar; det är ej heller genom dessa, som konfirmandens tankar och känslor neddragas och oskäras. Det är af den profana, nyfikna, oförsynta flocken, som kommit i afsikt att förnöja sig med åsynen af en skara högtidsklädd ungdom, granska och göra anmärkningar öfver de ungas utseende och klädsel och till och med mången gång spe öfver deras och anförvandters rörelse. Det är rentaf upprörande att veta, det sådant sker och upprepas år ifrån år.

Eller skär det icke hvarje öm, tänkande moder i hjärtat, att hennes dotter, ännu darande af helig hänförelse, med ögat fuktadt af den barnliga fromhetens tårar, och i hvars öra ännu religionslärarens allvarliga ord ljuda, redan vid första stegen utom templet skall mötas af unge mäns djärfva, skärskådande blickar, gäckande minspel och kanske deras tanklösa, cyniska anmärkningar?

Men hvad kan en moder därvid göra mer än att så fort möjligt är föra den unga flickan inom hemmets skyddande hägn och där ur djupet af sitt hjärta tillhvisa henne: »Var trogen intill döden, att du må få lifsens krona.»

Skulle dessa rader komma under någon sådan ung mans ögon, som vet med sig själf, att han gjort sig skyldig till den här nämnda ogrannligheten, så beder jag honom, i hans egen moders, hans egen unga systems namn: Gör det icke mer! »Grumla icke flickans själ!»

För rättvisans skull må jag tillägga, att äfven flickor kunna göra sig skyldiga till samma tanklösa närgångenhet och nyfikenhet, då ynglingar konfirmeras, och att man äfven från dem får höra ord och anmärkningar, hvilka på intet sätt stå i samband med stundens vikt och allvar. Och till dessa upprepar jag samma bön: »Gören det icke mer!»

Edith.

Skiss för Idun
af

Jane Gerandt-Claine.

Salomo och hans visdom i ära, men jag föraktar människor, som njutit af tillvaron och sedan säga, att allt är fåfängligt. Det är en brist på erkänsla i detta, en brist på hågkomst, som revolterar mig. När jag reser mig upp från ett bord, där jag suttit som gäst, vill jag tacka och tacka varmare ju ringare fågnaden är. Det tycks mig stoltare än att gå tigande från platsen, där jag suttit, om också rätternas salta lämnat en bitterhet på mina läppar.»

Det var min vän, som talade så, när vi möttes ute här om kvällen, och han fortfor med en häftighet, som jag hade svårt att känna igen hos honom. »Då jag hör dem, som blifvit bortskämda af lifvet, dem, som försett sig af allt och försett sig med välbehag, säga, att lyckan är en villa och sorgen det enda verkliga, undrar jag för mig själf, om det icke är något, som fattas dem, om icke glädjens nerv är alltför matt och alltför svag att vibrera.

Det vill mera energi till att kunna glädjas än sörja, och jag tror, att de flesta äro uppriktiga, när de säga, att lifvet är en börda. Få äro de, som äga det plus, den råga af krafter, de hemlighetsfullt och högt spända strängar, på hvilka glädjen spelar sina melodier och man träffar dem alltid, där man minst väntat att finna dem.

Jag kommer just från en stackars sjukling.» fortsatte han, »en ung kvinna som varit puckelryggig sedan sin första barndom och som lefver i fattigdom och beroende, sedan hon blifvit öfvergifven af den, som bort vara den främste att beskydda henne. Jag väntade mig att få se en hopplös förtviflan eller detta slags resignation, som gör en så ondt, och så talar denna kvinna med en flamma, som förskönar henne, med ögonen fulla af tacksamhetens tårar om de korta och dyrköpta stunder af lycka, som upplyst hennes plågade lif.

Det har öfverväldigat mig. Jag tillstår det — jag är gripen. — Människor som du och jag, vi gå här och fråga, hvarför vi lefva, hvartill det nu tjänar att vara till. Vi tro, att världen är uppfylld af vår svaghet, af vår oförmåga till glädje, men vid sidan af oss finns det hjärtan, nog starka att rymma så strålande fröjder, att ingen sorg och icke heller tiden kan skymma eller bleka dem.

När jag jämför mitt lif med hennes, har jag ju gått på rosor. Så länge jag kan minnas tillbaka — och tack vare gemensamma släktingar har jag känt henne från barndomen — var det en liten klen stackare, blek till genomskinlighet och med en sådan där hög, klarådrad panna, som nästan gör en

rädd. Hon såg ut som en liten Kasper med sin spetsiga puckel, och dessutom haltade hon efter en lång höftsjukdom, som räckt i årtal, och som tidtals tvang henne att begagna kryckor. Det var ingen som trodde, att hon skulle bli gammal, men fadern, den gamle antikvitetsvurmen Eurenus, om du har hört talas om honom, gjorde allt för att hålla henne vid lif. Hvarje år låg hon under ett par månaders läkarbehandling nere i Köpenhamn, men inte kom hon stort bättre tillbaka för det. Hon föreföll mig alltid lika liten, lika hvit och lika ömtålig, men hon tyckte aldrig om, att man frågade hur hon mädde, och när vi andra sprungo och lekte, kunde hon stå och se på med en så hejdlös längtan i blicken, att jag nästan kände det svårt. Trots lidandet kom det stundom ett lif öfver det lilla ansiktet, som jag inte skulle kunna beskrifva, och de små magra händerna knöto sig så hårdt om kryckorna, att det såg ut som skulle de vilja bryta dem som rö.

Hon var en stor beundrarinna af mina vägstreck. Jag brukade hoppa från de sviktande plankorna i en timmerhög, som låg på mina släktingars gård, och hon stod och såg på — tyst, med ögonen vidöppna, icke af ångest, utan af lust. Hon lyfte sig på kryckorna, hon gjorde språnget i sin tanke, hon kände hela den hissande glädjen af att våga, som kom hjärtat att darra och brinna i bröstet på mig.

Det var ett underligt barn; jag har aldrig sett en sådan mottaglighet för intryck, och jag känner ingen människa, öfver hvilken ett ögonblicks tillfredsställelse kunnat få en sådan mottaglighet för intryck, och jag känner ingen människa, öfver hvilken ett ögonblicks tillfredsställelse kunnat få en sådan makt. Hon hade sina egna glädjeämnena — hundar, som hon kurerade för valpsjuka, och vingbrutna fågelungar, som hon spjalade och matade, och jag vet icke, hvilken hemlighetsfull läkedom det låg i den lilla handen, men valpar och svalungar kommo sig, om de så voro halfdöda, och hon hade till och med makt med vissna blommor, som andra skulle kastat på sopbacken. Det är icke godt att säga, hur hon bar sig åt, men hon narrade dem att hålla sig ett par dagar längre än de skulle gjort för andra. Hvart hon gick, liten och blek och dömd till döden, fick hon allt att blomstra upp omkring sig. Somliga människor ha ett sätt att gå på jorden, som kommer gräset att gro, där de satt sin fot.

Hon var alltid modig, alltid duktig, den lilla Edith med sin lidande och likväl så käcka blick, men när hon blef äldre, bytte sig barnets nästan heroiska ståndaktighet gentemot smärtan i en stilla och dämpad humor. För mig, som känt henne så länge, var förändringen egendomlig nog. Jag frågade mig mer än en gång, hvar den sinnesrörelsens häftighet och styrka, som jag mindes sedan gammalt, kunde ha tagit vägen, ty det skulle varit svårt att upptäcka ett spår däraf. Naturligtvis var jag blind och dömde med min ålders ytlighet, jag förstod icke den enorma disciplin, som denna människa ålade sig för att kufva sin lust till lifvet. Med sina tjugu år höll hon sig till de äldre, till dem, som nöjde sig med att åskåda i stället för att vara med.

Icke kunde hon räkna sig till de unga med sitt tärda och plågade ansikte, som lidandet så tidigt hade märkt, med sin alltför kloka och ådrade panna och med dessa lyten, som hon ständigt var färdig att skämta öfver — puckeln, som kom henne att likna en po-

lichinelle, och foten, som hon tidtals icke kunde stödja på, och som alltid tvang henne att halta. Men det var ingen bitterhet i hennes skämt — därtill var det för fullt af stolthet — en sällsynt stark och findnad själs sätt att högsint parera ödet. Säkert är skönhetskänslan sådana naturers kraftigaste stöd och häftigaste plåga. Hon kunde icke lida att blotta disharmonien mellan detta lifskraftiga inre och denna stackars vanställda gestalt. Hon dämpade ända till skiftningarna i sin stämma och blicken i sitt öga, en jämnviktens martyr, som hellre kväfde sin längtan efter glädje, hellre gick på svärdsegg och törntaggar, än hon gaf sig till pris för ett sådant där löje af beklagande smärtsam ömhet, som man kan ägna en ung flicka som henne, om hon försöker att få världen att glömma bristerna i sitt yttre. Hon gjorde allt för att öfvertyga en om att hon aldrig ett ögonblick saknade sina jämnårigas nöjen, och när sjukdomen stundom i månader höll henne vid sängen, försökte hon komma en att tro, att det var en frist, som hon rent af behöfde för att »samla sig».

Att »samla sig» det var för henne att ligga stilla, nästan orörlig, i osfåttlig kamp mot dessa plågor, som man anade af en ryckning i leendet, eller att sitta upprätt i sängen och med en ifver, som inte ens sjukdomen kunde stäffa, ordna högar af gamla gravyer, som hon ärfte efter sin far. Han hade dött kort efter det hon blifvit myndig och lämnat henne ensam i världen med en rätt betydande förmögenhet, och nu hade hon slagit sig på denna gammalmansvurm för kopparstick med en hetta, som uppenbarade något af min gamla Edith från barndomen.

För henne gällde det att fylla lifvet med denna konstlade passion, och jag är öfvertygad om, att hon trodde hvad hon sade, när hon försäkrade mig, att hon kunde vara i stånd att stjäla i muséer för att komplettera sin skatt med jag minns inte hvilken gravyr af Rubens.

Denna lidelse skulle verkligen bli ödesdiger för henne; det var tack vare sin mani för kopparstick, som hon gjorde bekantskap med Eurico Colta. Från första ögonblicket jag såg denne man, kände jag detta fjärmande, hvars orsak alltid blir dunkel, men som utöfvar ett så oäterkalleligt och afgörande inflytande på hela ens uppfattning af en människa. Han var italienare och hade en liten obetydlig antikvitetshandel någonstädes på Söder — det var folk som påstod, att han gått omkring och sålt gipsfigurer och stått modell vid akademien, men hur mycket sanning det låg i allt detta, är icke lätt att afgöra. I alla händelser hade han nog ett tämligen brokigt förflutet bakom sig. Det var något, om icke af äfventyrare, så af lyckofrestare öfver mannen — någonting på en gång smidigt och djärft, som lätt gjorde intryck, och det dröjde icke länge, innan han blef Ediths oundviklige rådgifvare vid alla konstinköp och en nästan ständigt gäst i hennes hus. Jag visste, att slakten icke såg denna förtrolighet med mycket blida ögon, och jag tror, att de framför allt ångslade sig för hennes pengar, som hon vid alla tillfällen lånade till gud och hela världen, och som hade tillräcklig cirkulation inom familjen, men hon var gammal nog att ställa det med sitt umgänge som hon ville och förmögen nog att vara oberoende.

(Slut i nästa n:r.)

Victoria.

att Edvard blef upprörd och sårad af ryktena om Aja, äfven om de vore helt och hållet osanna. Han skulle ju i alla händelser ej tro annat än att hon lekt med honom och kastat bort honom, då hon träffade på en annan, som var roligare. Hans kritik gent emot henne var väckt, han kunde inte annat än misstro henne.

Men just som jag sitter och intalar mig, att fru Emmas tankar gå i denna riktning och att hon i själ och hjärta är glad öfver den sista vändningen i historien, så säger hon — helt stillsamt men bestämdt:

»Det kan väl ingen tro, att det där är sant.»

De andra tystnade. Var det verkligen lilla fru Asp, som sagt något? Och som ämnade taga fröken Borgström i försvar?

»Aja är obetänksam,» fortfor hon, »och bryr sig inte om, hvad man säger om henne. Det roar henne att sätta sig på tvären mot all slags konvensans. Men det är ett långt steg därifrån och till... till det man beskyller henne för... och som naturligtvis är osant... och det är skamligt att sprida ut det.»

Hon hade blifvit blossande röd af rörelse och af ovana att höra sin egen röst. Den lille kandidaten rodnade och såg 'enkel' ut. Norrmannen bligade öfverlägset medlidsamt på denna lilla 'bourgeoise' och skulle just öppna munnen — han var minsann inte den, som kunde tåga, när han hade något att säga, och han hade alltid något att säga — då dörren slogs upp och Aja Borgström trädde in, följd af Richert.

»Bonsoir la compagnie!»

De slogo sig ner: »Hvad ha ni för er nu för tiden?»

»End de selv?» frågade norrmannen. »Hvar har de skjult dem i disse dage?»

(Forts.)

Kvartalsprenumeranter

Idun och Iduns Modetidning

uppmannas att ofördröjligen förnya prenumerationen, enär upplagornas storlek i god tid måste bestämmas och senkommande löpa risken att bli utan ett eller annat af kvartalets första nummer.

Prenumerationsprisen ställa sig som känt på följande vis:

	tre kv.:	halft år:	ett kv.:
Idun med illustr. romanbibliotek.....	3: 75	2: 50	1: 50
Iduns Modetidning med kol. planscher.....	3: 75	2: 50	1: 50
Iduns Modetidning utan kol. planscher.....	2: 25	1: 75	1: —

Innehållsförteckning.

Påskhälsning; dikt af C. D. af Wirsén. — I konfirmandsdagar; några ord om våra »läsbara» af Fanny Chrysanther. — Edith; skiss för Idun af Jane Gernandt-Claine. — Kronprinsessan Victoria. (Med ett helsidesporträtt). — Spetsar; af Max. — Hjältinnor. — Ur notisboken. — Teater och musik. — Aja; berättelse af Georg Nordensvan. (Forts.) — Kronprinsen och kronprinsessan af Danmark. — Tidsfördrif.

Kronprinsen och kronprinsessan af Danmark

fra sitt silfverbröllop den 28 juli 1894. Vid Sveriges hufvudstad, där kronprinsessans vagga stätt och där hon framlefvat sina första ungdomsår, är hon ännu fästad med band af den varmaste hängifvenhet. Äfven Stockholms befolkning å sin sida håller i kärnt minne konung Carl XV:s dotter, och därför lärers densamma säkerligen och vilja begagna tillfället att på nämnda dag gifva ett varaktigt intryck åt dessa sina känslor.

Lidigt öfvertygade härom och tillika förvissade, att bättre och för kronprinsessan själf kärare tillgifvenhetsbevis ej kan bjudas än ett, som för all tid hugfäster hennes minne vid någon välgörenhetsanstalt, den hon önskar företrädesvis omhulda, hafva undertecknade härmed velat inbjuda Stockholms invånare att lämna bidrag till en penninggåfva, som genom vår försorg skall, enligt deras kungliga högheters uttalade önskan, på silfverbröllopsdagen öfverlämnas till kronprinsessan Lovisas vårdanstalt för sjuka barn.

Anteckningslistor finnas hos undertecknade, som jämväl emottaga bidrag, för hvilka redovisning skall lämnas i de allmänna tidningarna.

Stockholm den 10 mars 1894.

Gust. Tamm.

Joh. Bäckström.	Edv. Cederlund.
F. v. Dardel.	Henrik Davidsson.
Edv. Edholm.	F. v. Essen.
G. F. Gyldenstolpe.	Knut Ljunglöf.
Obrante.	Jonas Wärn.

Sidsfördrif.

Redigeras af Sophie Linde.

Bidrag mottagas med tacksamhet.

Logogryf.

Mitt hela prisas af en hvar
Och förekommer alla da'r.
En det med orden lofvar blott,
Han har dess mening ej förstätt,
Men den med gärning bäst det prisar
Dess rätta värde helt oss visar,
Ty guld och rikedom den får
Som så mitt hela rätt förstår.
Trestafvigt ord i ordspråk satt,
Jag tänker snart du får det fatt.

En plats som finns i hvarje stad,
Inhägnad utaf husens rad?
Hvad efter natt plär alltid följa,
Om än i moln han synes hölja
Sin panna, icke alltid klar?
Hvad hund och häst och rätta har,
Men icke oxer, höns och gris;
Hos dem det nämns på annat vis?
Hvad finnes i den rikes säng?
Hvad utaf väta blir din käng?
Ett ljud som kan behagligt vara,
Men också disharmoniskt svara?
En stad på forntidsminnen rik?
Hvad hastigt upprörd hvarje vik?
En smäländsk rätt, än hvit, än röd,
Som finnes där till öfverflöd?
Två husdjur utaf bästa slag,
Fast andra namn ä' mer i lag?
Ett annat, som vi gillar för?
Hvad är som bra det locka tör?
Hvad under jorden växa plär?
En flod, som uti Ryssland är?
Men du fått nog, det kan ej fela,
Du gissar säkert snart mitt hela!

Serla.

Charader.

1.

När våren brukar komma, mitt första vi fira,
En glädjens högtig för hjärtat det är.
Mitt andra ibland plägar adelsnamn sira,
Men »småord» i språkläran kallas det plär.
En vikt är mitt tredje, men ock man kan höra
Från sängerskans strupe, från konstnärn's fiol,
Det ljuda så härligt och smeka vårt öra
Och dalra i sången om sommar och sol.
En del af mitt första jag kallar mitt hela;
Om forntida plägsed det städe oss minne!
Må skämtsamma gåtorna icke få fela
I ungdomens ring, när mitt hela är inne!
A. B—n.

2.

I bokstafvig mening mitt första plus a,
Kan nog vara bra
Att ha i ett hushåll, min fru, det vet ni,
Men sägs, att det namnet förtjänar en man,
Då vet man minsann,
Att synnerligt smickrad han inte skall bli.
Ej, omvänt mitt andra, var Per här-
om da'n,
När han kom från sta'n,
Där han fått mitt andra, men denna gång rätt,
Och uti mitt andra han går ock i dag,
Fast af annat slag,
Och tänker på Lisa, som ju är så nått.
Uti grammatiken mitt tredje till sist
Du finner förvisst,
Och i hvilken ordklass? Jag säger ej det.

Om så man får kalla den man håller kär,
Man lycklig är;
Den som en gång älskat, ack, den nog det vet.

Mitt hela! Det har ej sitt hemland i nord,
Sin fädernejord
Det skådat i söder, på solbelyst kust,
Men när det en gång som mitt hela blir nämndt,
Då vet man bestämdt
Att det dock har mistat sin ädlaste must.
Gusten.

Ifyllningsgåta.

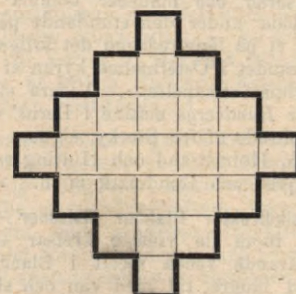
			ö	
			d	
		s		
	o			
e				
	o			
		l		
			l	
				a
			f	
		i		
	o			

Om de tomma rutorna ifyllas, så bilda de särskilda raderna i figuren:
1) En stad i Sverige, 2) förkortadt mansnamn, 3) ett vattendrag, 4) ett ryskt fruntimmersnamn, 5) ett kapell, 6) ett ondt, 7) flod i Ryssland, 8) ett mansnamn, 9) en brödsort, 10) en

möbel, 11) ett fruntimmersnamn, 12) en rotfrukt.

Begynnelsebokstäfverna bilda namnet på en dramatisk artist.
Amelie.

Diamantgåta.

1) Bokstaf, 2) imperfekt, 3) bör vägen vara, 4) stad i Europa, 5) är ej vackert att göra, 6) hvad vi göra som små, 7) bokstaf.

Kalla K.

Lösningar.

Charad-logogryffen: Jordglob. Oljor, blod, Ob, bod, jo, oro, rob, o! drog, o! bojor, bro, bord, ord, lod, lo, logo, gro, gol, jord, gjord, borg, ro, bo, Job, bog, glo, glob, loj, god.

Geografiska gåtan: Borta bra, men hemma bäst. 1) Bankok, 2) Bolivia, 3) Corunna, 4) Mentone, 5) Carrara, 6) Viterbo, 7) Kashmir, 8) Wiidbad, 9) Tucuan, 10) Cayenne, 11) Ronneby, 12) Chester, 13) Ecuador, 14) Mälaren, 15) Amherst, 16) Charcov, 17) Brabant, 18) Kolbäck, 19) Formosa, 20) Belfast.

Rebusen: Spenatomelett.

HULTMANS Cacao & Chocolad

rekommenderas som den bästa och vitsordas på det varmaste af professorerna hrr Joh. Lang, Seved Ribbing, Nils O:son Gadde, C. J. Ask samt doktor Olof Moberg.